

Eroina Clementina

Sara Pennypacker (născută în 1951, în Massachusetts) este o autoare americană de cărți pentru copii. Titlurile sale au primit mai multe premii, printre care Medalia Christopher și Golden Kite. A scris șaptesprezece cărți, cele mai celebre fiind titlurile din seria *Clementina*. Este fondatoarea programului ShareOurBooks.org. Pennypacker ține adesea conferințe în școli, în librării și în biblioteci, prin care încearcă să-i facă pe tineri să se apropie de literatură.

Marla Frazee (născută în 1958, la Los Angeles) este autoare și ilustratoare de cărți pentru copii. A ilustrat prima carte în clasa a treia. De-a lungul carierei, a primit de două ori Caldecott Honor. Frazee a absolvit Art Center College of Design din Pasadena, unde predă de peste douăzeci de ani cursuri de ilustrare a cărților pentru copii.

SARA PENNYPACKER

Eroina Clementina

Ediția a II-a

Ilustrații de Marla Frazee

Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir

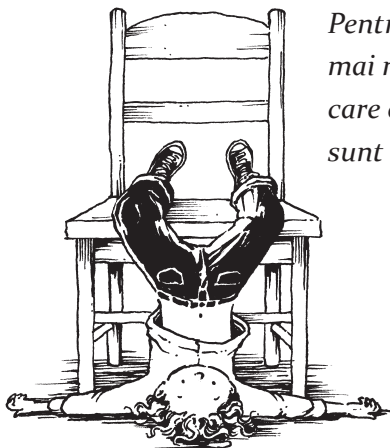
ARTHUR

*Pentru Bill, care este
în totalitate
tatăl Clementinei
— S.P.*

*Pentru fratele meu
mai mare, Mark Frazee,
care crede că
sunt o prostituță*

— M.F.

1

N-am avut o săptămână tocmai bună.

De fapt, luni a fost o zi bunicică, dacă nu luăm în calcul hamburgerul-surpriză de la prânz și faptul că mama lui Margaret a venit să o ia pe Margaret acasă. Și ceea ce s-a întâmplat în biroul doamnei directoare, unde am fost trimisă ca să explic că nu din vina mea arată așa părul lui Margaret și că, de fapt, lui Margaret îi stă destul de bine tunsă. N-am avut ocazia, fiindcă doamna directoare Rice nu era în birou. Plecase să o liniștească pe mama lui Margaret.

Și ar trebui să îți se spună să nu răspunzi la telefonul din biroul doamnei, dacă asta e regula.

Bine, recunosc! Luni n-a fost o zi chiar așa de grozavă. Ceea ce m-a luat prin surprindere, fiindcă ziua a început cu două semne bune, care m-au indus în eroare. Primul a fost că printre cerealele de la micul dejun am avut exact atâtea

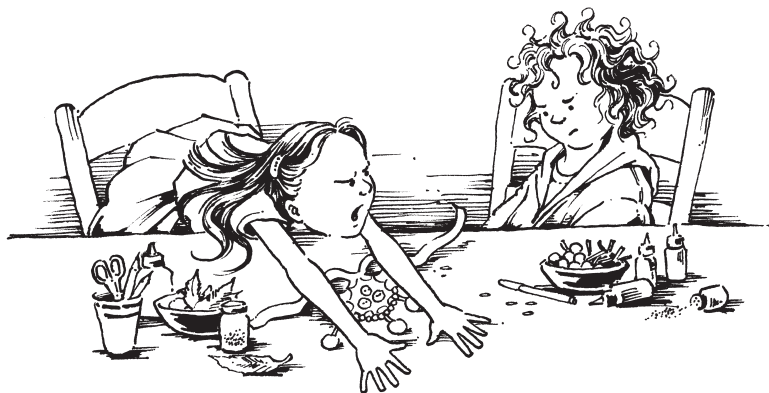
felii de banană câte trebuiau, câte una pentru fiecare lingură. Al doilea, că îndată ce am ajuns la școală, învățătorul nostru a spus:

— Următorii elevi sunt scutiți de scris în jurnal ca să meargă în sala de desen și să lucreze la proiectele lor cu tema „Bine ați venit în viitor!“.

Iar eu am fost unul dintre „următorii elevi“!

Așa că, în loc să-mi bat capul gândindu-mă ce să mai scriu în jurnal, lucru pe care nu-l pot suferi, am lipit și am pictat tot felul de chestii, un lucru pe care îl ador!

Margaret era și ea în sala de desen. Cum m-am așezat lângă ea, s-a și aruncat peste masca de Prințesa-viitorului, pe care tocmai lipea sclipici.

— Ține minte regulile! m-a avertizat ea.

Margaret e în clasa a patra, iar eu sunt într-a treia. Din cauza asta ea crede că este șefa mea. Nu pot suferi regulile lui Margaret!

— N-ai voie să te-atingi de lucrurile mele! a zis ea.

Întotdeauna zice așa.

— De ce? am întrebat.

Așa întreb eu întotdeauna.

— Pentru că asta e regula, a răspuns Margaret.

Întotdeauna zice așa.

— De ce?

— Pentru că n-ai voie să te-atingi de lucrurile mele! a spus ea.

Și atunci am arătat cu degetul înspre fereastră. Asta nu înseamnă chiar că mințeam, fiindcă n-am zis că este ceva afară.

Și, în timp ce Margaret se uita pe fereastră, din greșeală i-am atins masca. Bine, recunosc, de două ori!

Apoi mi-am văzut de lucrarea mea, ca să nu mă pomenesc că iar mi se spune: „Clementina, fii atentă!”

Dar tot mi s-a spus. Și nu era corect, fiindcă de fiecare dată eu eram *singura* persoană din

toată sala de desen care într-adevăr *era* atentă. Uite, pot să spun cu mâna pe inimă că doamna de la cantină era în mașina omului de serviciu și că se sărutau. *Iarăși!* Dar nimeni în afară de mine n-a observat scena aceea scârboasă, fiindcă nimeni altcineva nu era atent la ce se întâmpla afară!

Iar după aceea, când mi-a venit rândul să dau capsatorul mai departe, am observat că profesoara de desen avea pe eșarfă o pată de ou care, dacă-ți mijeai ochii, arăta exact ca un pelican. Nimeni altcineva n-a observat asta.

— Clementina, trebuie să fii atentă! mi-a spus profesoara de desen încă o dată.

Dar, ca de fiecare dată, eu chiar *eram* atentă!

Eram atentă la scaunul lui Margaret, care era gol. Fusese învoită ca să meargă la toaletă. A ieșit din clasă strângând din ochi ca să nu izbucnească în plâns, cu colțurile gurii lăsate în jos. Trecuse deja prea mult timp de când plecase, prea mult chiar și pentru Margaret, care atunci când se spală pe mâini își săpunește fiecare deget în parte.

— Trebuie să merg la toaletă, i-am spus profesoarei.

Și acolo am găsit-o într-adevăr pe Margaret, ghemuită sub chiuvetă și cu capul pe genunchi.

— Margaret! am bălmăjit eu. Stai pe jos?

Margaret s-a dat puțin într-o parte, așa că am putut vedea că-și pusese sub fund mai multe șervețele de hârtie ca să se protejeze împotriva microbilor.

— Bun, am spus. Dar ce s-a întâmplat?

Margaret și-a apăsât și mai tare capul pe genunchii udați de lacrimi. A făcut semn cu degetul în sus. Pe chiuvetă, lângă o foarfecă (și nu avem voie să scoatem foarfecile din sala de desen!) atârna o șuviță groasă și dreaptă din părul ei șaten.

O-ooo!

— Ieși de-acolo, Margaret, am spus. Hai să văd!

Margaret a dat din cap că nu.

— Eu de-aici nu ies până nu crește la loc!

— Foarte bine, dar cred că tocmai ți se urcă un microb pe rochie.

Margaret a țâșnit imediat de sub chiuvetă. Dar când s-a văzut în oglindă, s-a pus iar pe plâns.

— Aveam lipici în păr, a spus ea printre suspine. Nu voiam decât să-l scot de-acolo.

Margaret avea părul lung până la brâu, așa că nu era greu să observi că toată porțiunea de deasupra urechii stângi lipsea.

— Poate dacă am tăia tot așa și deasupra urechii drepte... i-am sugerat eu.

Margaret și-a șters ochii și a dat din cap în semn că e de acord. Mi-a dat foarfeca, iar eu am tăiat. Apoi ne-am uitat amândouă în oglindă.

— Arată ca un breton, am zis eu, încercând s-o înveselesc. Parcă...

— Doar că bretonul se face în față, nu într-o parte, a spus ea.

După care a oftat din adâncul sufletului, a înhățat foarfeca și și-a tăiat tot părul de deasupra frunții.

Acum în partea din față părul îi era scurt, iar în spate era lung și drept și lucios.

— Nu prea e bine, a zis Margaret privindu-se în oglindă.

— Nu, nu prea e bine, am zis și eu.

Ne-am uitat multă-multă vreme în oglindă la părul ei care nu prea arăta bine, fără să spunem nimic, ceea ce pentru mine e foarte greu. Pe urmă lui Margaret a început să-i tremure buza de jos, iar ochii i s-au umplut din nou de lacrimi rotunde. Mi-a întins din nou foarfeca, apoi a închis ochii și s-a întors cu spatele la mine.

— Chiar tot? am întrebat.

— Tot!

Așa că am tăiat. Și dați-mi voie să spun că nu prea e ușor să tunzi pe cineva cu o foarfecă din plastic pentru hârtie.

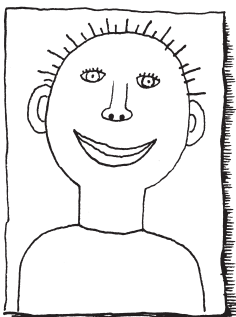
Tocmai pe când terminam, a intrat profesoara de desen. Ne căuta.

— Clementina! a strigat ea. *Ce faci acolo?!*

În clipa aceea Margaret a devenit *istorică*, și profesoara de desen a devenit *istorică*, și nimănui

nu i-a mai trecut nimic altceva prin cap decât, ca de obicei, să mă trimită *pe mine* în biroul doamnei directoare.

În timp ce stăteam acolo și așteptam, am desenat-o pe Margaret cu părul ciopârțit. Am făcut-o frumoasă ca o pădăie. Iată desenul:

Dacă ar exista o clasă specială pentru copiii talentați la desen, sigur aș fi și eu acolo. Dar nu există și asta nu-i corect. Sunt numai clase speciale de mate și de engleză. Bine, recunosc, la engleză nu sunt chiar așa de bună! Dar anul ăsta sunt în clasa specială de matematică. Și aici urmează surpriza neplăcută: până acum n-am primit nimic special pentru asta.

Când doamna directoare Rice a revenit în birou, după ce a liniștit-o pe mama lui Margaret, i-am spus despre problema asta.

— Nimic special până acum, am spus eu pe un ton extrem de politicos.

Atunci doamna directoare Rice a ridicat ochii în tavan, de parcă ar fi căutat ceva acolo sus. Poate căuta șerpi din aceia care umblă pe tavan și abia așteaptă să-ți cadă în cap. De asta mă temeam eu când eram mică. Acum nu mă mai tem de nimic.

Ba da, bine, recunosc, mi-e frică de lucrurile ascuțite. Dar asta-i tot! Și de bumeranguri.

— Clementina, te rog să fii atentă, a spus doamna directoare Rice. Trebuie să discutăm ce s-a întâmplat cu părul lui Margaret. Dar ce cauți pe podea?

— Vă ajut să culegeți șerpii de pe tavan, i-am amintit eu.

— Șerpii *de pe tavan*? Ce șerpi de pe tavan? a întrebat ea.

Înțelegeți ce vreau să spun? Eu sunt atentă, dar ceilalți nu sunt deloc. Mă și mir că o asemenea persoană are voie să conducă o școală.

— Bun, acum spune-mi, Clementina, a zis doamna directoare Rice încercând să rămână calmă, dar era limpede că nu prea îi reușea. De ce i-ai tăiat părul lui Margaret?

— Eu doar o ajutam, am răspuns.

Și i-am povestit doamnei directoare Rice cum o ajutasem și pe dumneaei puțin mai înainte:

— Am răspuns și la telefon cât timp ați lipsit dumneavoastră din birou. Am mai comandat niște animale de companie pentru școală, i-am spus profesorului de sport că nu vom mai juca niciodată dodgeball¹ și v-am aranjat două întâlniri. Telefonul se tot întrerupea, nu cred că

¹ Joc foarte popular printre elevii din SUA, în cadrul căruia membrii celor două echipe aruncă cu mai multe mingi înspre jucătorii echipei adverse. Jucătorii atinși de minge sunt eliminați. Dacă un jucător prinde o minge, este eliminat membrul din echipa adversă care a aruncat mingea (n.t.).

mai funcționează. Dar cel puțin v-am putut fi de ajutor un pic.

Așa credeam *eu*.

Pesemne că la școala de directori te învață să faci figura aia deloc amabilă.